

Quo vadis, homo sapiens?

Florin T. Roman

Motto: În cetatea postmodernă
Calea de parcurs e ternă,
Străzile-s fără valoare,
Nu mai au indicatoare.

Discret prezentă-n orice colț de stradă
Iubirea geme, tristă, în durerea ei,
privindu-ne cum ne-agităm prin mall-uri,
strivind sub tălpi stări, sentimente și idei.

Mașina fuge pe șoseaua moartă -
tehnologie grea de tablă și de fum,
iar de se crede operă de artă
nu-i vina ei, ci-a unui veac postum.

Zâmbind ironic de pe-un soclu-n trepte
statuia vreunui biet erou de toți uitat
zilnic, în demnitatea-i ignorată
se miră de sintagma „om civilizat”.

Și timpul curge mai rapid la vale
cu facebook-uri, tablete și mobile,
fast-food-uri, pub-uri, săli de coafare,
prin inimi pustiite, seci, sterile.

Un cerșetor trimis, poate, din ceruri
întinde tandru mâna către viitor.
Trec morți pe lângă el, grăbiți și negri
Și îi întind, cu gesturi goale, banul lor.

Biserica, uitată-n colț de vreme,
mai trage clopote târzii, fără ecou,
că morții-s surzi, timpanele li-s sparte.
Le mai aude doar statuia de erou.

Și timpul curge mai alert la vale,
și-n unda lui cadavre calde-nșiră,
și oamenii,-n statistici, cred că-s vii
doar pentru că inspiră și expiră.